

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 228/07
21.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Николе Станојевића, чланова већа, у парници тужиле АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, ради издржавања разведеног супружника, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. број 3664/06 од 13.10.2006. године у седници одржаној 21.02.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж. број 3664/06 од 13.10.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П. број 7818/05 од 18.05.2006. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се тужени обавезе да на име доприноса за њено издржавање, као разведеног супружника, плаћа 10% од своје месечне зараде почев од дана поднете тужбе па убудуће. Другим ставом изреке тужиле је обавезана да накнади туженом парничне трошкове од 5.405,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж. број 3664/06 од 13.10.2006. године, жалба тужиле је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

У поступку пред првостепеним судом је утврђено, да је брак парничних странака разведен правноснажном пресудом Општинског суда у Новом Саду П. број 2519/95 од 20.11.1996. године, којом су тада малолетна деца странака поверена тужиле као мајци, а тужени је обавезан да доприноси њиховом издржавању. Правноснажном пресудом истог суда П. број 4417/98 од 24.11.1999. године одбијен је тужбени захтев тужиле да се тужени обавезе да доприноси њеном издржавању као разведеној брачној супрузи. То је учињено и првостепеном пресудом истог суда П. број 5476/01 од 19.03.2002. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право основано закључујући да је тужиле због протекла законом предвиђеног рока, изгубила право за подношење тужбе за издржавање од свог бившег супружника.

Наиме, чланом 279. став 3. Породичног закона одређено је да изузетно, бивши супружник који из оправданих разлога није поднео тужбу за издржавање у брачном спору може је поднети најкасније у року од годину дана од дана престанка брака, односно од дана када му је учињено последње фактичко давање на име издржавања. Како је ова тужба поднета 12.10.2005. године, тј. након истека преклузивног рока од једне године од престанка брака, то је тужбени захтев правилно одбијен као неоснован. Осим тога, супротно наводима ревизије, правноснажношћу пресуде којом је одбијен захтев тужиле као разведеног брачног друга за издржавање у смислу члана 287. тада важећег Закона о браку и породичним односима (јер је утврђено да тужиле није неспособна за рад и да према својим могућностима може да се запосли, јер је радно способна), тужиле је изгубила право да поново тражи издржавање на терет свог разведеног брачног друга, макар се и измениле околности на основу којих је ранијим пресудама такав њен захтев одбијен. Ово из разлога што се обавеза на издржавање разведеног брачног супружника утврђује према условима и претпоставкама које су постојале пре развода брака.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За помоћник судије

за тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

РР